

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D. a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: J. N.
zastoupen advokátkou Mgr. Ladou Richterovou
sídlem Opletalova 690, 537 01 Chrudim

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

za účasti: 1. A. N.
zastoupena advokátkou Mgr. Ladou Richterovou
sídlem Opletalova 690, 537 01 Chrudim

2. M. B.
3. M. B.
oba zastoupeni advokátkou JUDr. Šárkou Veskovou
sídlem Brněnská 300/31, 500 06 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. května 2023, č. j. KUKHK-43268/UP/2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 27. 6. 2023 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2023, č. j. KUKHK-43268/UP/2022, kterým tento zamítl odvolání mj. i žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 21. 10. 2022, č. j. MMHK/193464/2022 ST3/Hr (dále jen „Rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byly podle § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), dodatečně povoleny změny na rozestavěné stavbě „Nástavba a stavební úpravy rodinného domu č. p. XA v obci“ na pozemku st. p. č. XB v k. ú. (dále jen „Stavba“ či „Předmětná stavba“). Žadateli a současně tedy stavebníky jsou osoby zúčastněné na řízení č. 2 a 3 (dále také jen „Stavebníci“).
3. V procesním postavení žalobkyně původně vystupovala nynější osoba zúčastněná na řízení č. 1, která vzala žalobu zpět a usnesením zdejšího soudu ze dne 26. 7. 2023, č. j. 30 A 68/2023 – 40, které nabylo právní moci dne 29. 7. 2023, bylo řízení ve vztahu k ní zastaveno a nadále se stala osobou zúčastněnou na řízení.
4. Žalobce se z níže uvedených důvodů domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného a zároveň i Rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

5. Žaloba žalobce obsahuje čtyři žalobní body, kterými tento dle svých tvrzení napadá nedostatečné vypořádání občanskoprávních námitek a další jím specifikované procesní pochybení stavebních úřadů obou stupňů.
6. V pořadí prvním žalobním bodem žalobce napadá skutečnost, že dodatečným povolením Předmětné stavby došlo k narušení jeho pohody bydlení, respektive kvality prostředí a to ve vztahu k soukromí jeho a jeho rodiny, které je a bude narušováno imisemi pohledem ze strany Stavebníků a případně i dalších osob.
7. Žalobce uvedl, že původně nepovolenými změnami došlo k velkému, v řádu desítek centimetrů, navýšení 1. NP a následnému umístění oken ve tvaru vikýřů. Dům Stavebníků je podlouhlý, kdy delší strana sousedí s domem žalobce. V celé délce nástavby byly postaveny velké vikýře s výhledem na jeho dům, do domu a přilehlý pozemek. Žalobci a jeho rodině tak bylo odebráno takřka veškeré soukromí, které budoval po celou dobu vlastnictví svého domu. V důsledku změn na Stavbě, které byly dodatečně povolovány, došlo k narušení pohody bydlení a vzniku imise pohledem. Došlo tak k narušení soukromí žalobce – to vše v důsledku změny výšky podlahy v druhém patře s následnou změnou tvaru vikýřů. Navýšení Stavby je mnohem vyšší, než bylo uvedeno v projektové dokumentaci.
8. Žalobce v žalobě opakovaně zdůrazňoval, že svévolnou změnou Stavby došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromí žalobce a jeho nezletilých dětí. Toto narušení soukromí převyšuje míru přiměřenou poměrům v dosavadní venkovské zástavbě. Žalobce tak pociťuje toto narušení ve srovnávání s původním stavem jako obtěžování,

příčemž nemá prakticky úniku. Z pohledu žalobce jde o obtěžování mimořádné. Pohledy z vikýřů na nemovitosti žalobce a jeho rodiny jsou bezprostřední a vzhledem k prostorovému uspořádání není možná ochrana zřízením optické bariéry. Z vikýřů lze sledovat prakticky každý detail na dvorku před nemovitostí, kde žalobce bydlí, ale i pohyb přímo v nemovitosti žalobce, neboť okna jsou situována přímo na dvůr. Nejedná se pouze o nepřiměřený zásah do soukromí žalobce, ale i jeho rodiny včetně nezletilých dětí, které odmítají dříve maximálně využívaný dvůr v současné době užívat. Nepovolená změna na rozestavěné stavbě tak zásadně ovlivnila a umožnila nahlížení do dosud uzavřených prostor ve vlastnictví žalobce, přičemž tato neoprávněná změna již pravomocně povolené stavby neodůvodňovala oprávněné zájmy stavebníků.

9. V pořadí druhým žalobním bodem žalobce namítal, že stavební úřady obou stupňů se adekvátně nevypořádaly s jeho námitkou, že v důsledku dodatečného povolení Předmětné stavby dojde ke snížení hodnoty nemovitosti žalobce a jeho rodiny.
10. Ve svých námitkách žalobce odkazoval na znalecký posudek, který si nechal vypracovat na podkladě pobídky od pracovnice stavebního úřadu. V dokumentu o stanovení obvyklé ceny nemovitosti je uvedeno, že došlo ke ztrátě soukromí a následně tedy i ke snížení odhadované ceny nemovitosti. Tento dokument žalobce přiložil k námitkám o dodatečném povolení stavby, stejně tak i fotografie domu, oken a pozemku nebo pohledových změn, které nastaly. Na tyto dokumenty stavební úřady obou stupňů však nebraly zřetel.
11. Žalobce dále citoval z Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde je uvedeno: *„K otázce snížení ceny nemovitosti namítající stavební úřad konstatuje, že otázka hodnoty majetku není předmětem posuzování v územním řízení. Stavební zákon ani jeho prováděcí předpisy stavebnímu úřadu nedávají pravomoc posuzovat hodnotu nemovitosti a její případnou změnu. Stavebnímu úřadu nepřísluší posuzovat ceny nemovitostí, tyto jsou upraveny cenovými předpisy, nikoliv stavebními.“* Žalobce však s výše uvedeným tvrzením správního orgánu nesouhlasí. Dle jeho názoru námitka snížení ceny nemovitosti má sice převážně soukromoprávní povahu, přesto stavební zákon ukládá stavebnímu úřadu, aby se i s tímto typem výhrad proti stavebnímu záměru vypořádal. V této souvislosti žalobce dále odkázal a citoval ustanovení § 89 odst. 6 stavebního zákona a § 114 odst. 3 stavebního zákona.
12. Třetím žalobním bodem žalobce napadal chybný procesní postup správního orgánu I. stupně ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
13. Žalobce odkazoval na Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, konkrétně na str. 12 část „Vypořádání s vyjádřením účastníků k podkladům rozhodnutí“, kde je uvedeno: *„Stavební úřad opatřením ze dne 20. 9. 2022 oznámil účastníkům řízení o dodatečném povolení stavby v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí. S obsahem spisu se před vydáním rozhodnutí seznámili manželé A. a J. N., oba bytem, a to shodně dne 21. 9. 2022. K obsahu shromážděných podkladů se tito účastníci blíže nevyjádřili. Dne 11. 10. 2022 bylo stavebnímu úřadu dále doručeno „Vyjádření žadatelů k námitkám účastníků řízení ze dne 8. 8. 2022“. Jejich přílohou byla plná moc žadatelů, kteří pro další zastupování zmocnili JUDr. Šárku Veskovou, fotodokumentace obdobných staveb v území a vyznačení výšky parapetu a úhlu, vztaženého k zeleni na hranici pozemku s namítajícími účastníky řízení. Toto podání stavební úřad vyhodnotil jako jeden z podkladů pro rozhodnutí a jelikož je stavební úřad vlastním závěrem....“* Tento postup potvrdil

i žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 5, kde uvádí, že do spisu byla dne 11. 10. 2022 doplněna fotodokumentace včetně vyjádření a s výpočtem pohledového úhlu provedeným F. M. Ze stávající dikce správního řádu vyplývá, že správní orgán nemůže po ukončení shromažďování podkladů přistoupit k vyhotovení a vydání meritorního rozhodnutí, ale musí vždy nejprve účastníky řízení vyrozumět o tom, že bylo ukončeno shromažďování podkladů a současně jim nabídnout možnost seznámit se s danými podklady a navrhnout jejich případné doplnění. Pro účely režimu § 36 odst. 3 správního řádu obecně platí, že pokud by ještě po seznámení se účastníka s podklady správní orgán dané podklady dále doplňoval, je třeba opakovaně poskytnout možnost seznámit se s úplnými podklady. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce nebyl seznámen s úplnými podklady, přičemž jak vyplývá z Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jednalo se o podklady, které stavební úřad vyhodnotil jako jedny z podkladů pro rozhodnutí. Jako podklad pro rozhodnutí tedy správní orgán I. stupně mj. použil posudek, který byl zpracován na objednávku Stavebníků, což vylučuje objektivnost a nestrannost. Došlo tak k situaci, kdy účastníci řízení nebyli plně seznámeni s podklady, ze kterých odvolací správní orgán vycházel při vydání svého rozhodnutí.

14. Dále žalobce uvedl, že z Rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že byl doložen posudek až v průběhu řízení. Nepostačí tak „seznámení s podklady“. Je třeba umožnit uplatnění námitek – tzn. znovu oznámit probíhající řízení, uplatnit § 87 odst. 1, § 89, § 112 odst. 1 a § 114 stavebního zákona, upozornit na koncentrační zásadu a vyzvat k vyjádření dle § 36 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tak zatíženo procesní vadou a žalobce jí byl zkrácen na svých právech, neboť mu v souladu se zákonem nebyla poskytnuta nová lhůta na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V daném případě správní orgán I. stupně vystavěl své rozhodnutí na podkladech, které byly do správního spisu založeny až po seznámení se žalobců s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
15. **Posledním a v pořadí čtvrtým žalobním bodem žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů dostatečně nevypořádaly jeho námítky a v řízení o dodatečném povolení Předmětné stavby nebyly dodrženy zásady správního řádu.**
16. Žalobce v závěru žaloby konstatoval, že se žalovaný a ani správní orgán I. stupně dostatečně nevypořádaly s námitkami žalobce, tzn., že byla porušena jedna ze základních zásad správního řádu, a to zásada obsažená v § 2 odst. 4 správního řádu (zásada nestranného a objektivního postupu správního orgánu v každém jednotlivém případě). Správní orgán by měl podle tohoto ustanovení dbát na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem konkrétního případu. Stejně jako ostatní základní zásady činnosti správních orgánů nelze ani tuto chápat izolovaně od ostatních, zásada nestranného postupu souvisí zejména se zásadou tzv. legitimního očekávání (či oprávněné důvěry v právo) obsaženou rovněž v § 2 odst. 4 správního řádu a se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu).
17. Dále žalobce připomněl, že v § 7 odst. 1 správního řádu je stanoveno, že správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně, což znamená, že nesmí dotčeným osobám (nebo některým z nich) nadřizovat ani je znevýhodňovat. Řešení daného případu by mělo vycházet z konkrétních okolností tohoto případu a podkladů zjištěných v souladu s ustanovením § 3, resp. dalšími ustanoveními správního řádu. Současně však postup správního orgánu musí splňovat požadavek předvídatelnosti, tzn., že rozhodovací praxe správního orgánu musí vykazovat maximální možnou míru stability. Požadavek, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, znamená, že musí jít o okolnosti

co možná neobjektivněji zjištěné a zhodnocené. Nejde tedy jen o subjektivní přesvědčení správního orgánu, ale takové řešení, které ob stojí při nezávislém posouzení.

18. Dne 2. 8. 2023 dále krajský soud od žalobce obdržel podání označené jako „**Doplnění žaloby**“. Toto bylo podáno ve lhůtě ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s přihlédnutím k dikci § 71 odst. 2 s. ř. s.
19. Zde žalobce uvedl, že doplňuje v žalobním návrhu namítané nepovolené navýšení celé Stavby včetně vikýřů, ke kterému došlo oproti schválené projektové dokumentaci o následující skutečnosti: Výška hřebenu střechy domu je v projektové dokumentaci stanovena na cca 7,9 m. Výška hřebenu vikýřů by měla být dle projektové dokumentace cca 7,1 m. V příloze předložil fotografii, která tuto skutečnost popírá, a z které je jednoznačně vidět, že rozdíl mezi výškou hřebenu domu a výškou vikýřů je mnohem menší, maximálně 20 - 30 cm. Toto zároveň prokazuje skutečnost, která byla uvedena v žalobě, že celá stavba byla oproti schválené projektové dokumentaci nepovoleně navýšena. Dále žalobce poukázal na umístění komínů, které též nesouhlasí s projektovou dokumentací. Nový komín měl být dle projektové dokumentace umístěn mimo dům. Dle fotografie, kterou přiložil, byl postaven uvnitř domu, a to cca před 14-ti dny. Umístění druhého komínu též neodpovídá schválenému projektu. Stavebníci naprosto nerespektují projektovou dokumentaci - z přiložené fotografie vyplývá, že realizace druhého komínu při západní štítové stěně, která byla v současné době realizována, byla provedena v rozporu i s dodatečně schválenou projektovou dokumentací. Stavební nekážení Stavebníků tak neustále pokračuje.

III. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil ve svém podání doručeném soudu dne 3. 8. 2023, ve kterém uvedl, že s žalobou nesouhlasí a navrhl její zamítnutí v celém rozsahu pro nedůvodnost.
21. Dále žalovaný odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že na jeho závěrech i nadále trvá.
22. Ve vztahu k prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že z námitek žalobce vznesených v průběhu řízení o dodatečném povolení Stavby a z obsahu žaloby je zřejmý odpor žalobce proti provedení záměru žadatelů (Stavebníků) jako celku. Žalovaný uvedl, že v žalobě postrádá konkrétní důsledky plynoucí z napadeného rozhodnutí, kterými by v míře nepřiměřené místním poměrům mělo být podstatně omezováno obvyklé užívání nemovitostí žalobce sousedících s Předmětnou stavbou. Žalovaný zdůraznil, že v odvolacím řízení posoudil Rozhodnutí správního orgánu I. stupně včetně námitek, na jejichž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, z hlediska veřejného práva, tj. na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem a poté co neshledal rozpor s veřejným právem, který by bránil dodatečnému povolení Stavby, učinil závěr o potvrzení Rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále žalovaný odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu k problematice soukromoprávních imisí.
23. Ve vztahu k druhému žalobnímu bodu odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a Rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

24. V případě třetího žalobního bodu žalovaný uvedl, že i případné porušení dikce § 36 odst. 3 správního řádu v předmětné věci a v daných souvislostech nezpůsobuje procesní vadu, která by měla znamenat zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce netvrdí, jak konkrétně jím namítaný postup stavebních úřadů zasáhl do jeho veřejných subjektivních práv. Stejně tak žalovaný zdůraznil, že onen chybný procesní postup – ačkoli jej žalobce vyčítá správnímu orgánu I. stupně – nenamítal v odvolání, ale až nyní v žalobě. Tato námitka je tak dle názoru žalovaného spíše námitkou obstrukční. V této souvislosti zároveň žalovaný odkazoval na koncentraci odvolacího řízení.
25. Skutkově k této námitce žalovaný uvedl, že je pravdou, že Stavebníci dodali správnímu orgánu I. stupně vyjádření ze dne 11. 10. 2022, které bylo reakcí žadatelů (Stavebníků) na námitky žalobce (jakožto účastníka řízení) ze dne 8. 8. 2022. Uvedené vyjádření bylo Stavebníky do správního spisu dodáno až poté, co žalobce do spisu nahlížel dne 27. 7. 2022 (poté vznesl námitky ze dne 8. 8. 2022) a následně se seznámil s obsahem spisu dne 21. 9. 2022 před vydáním Rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ono vyjádření Stavebníků ze dne 11. 10. 2022 však již neobsahuje nic, co by žalobce neznal z dosavadního obsahu správního spisu. Jde o vyjádření – reakci na jeho námitky ze dne 8. 8. 2022. Přílohou jsou fotografie domů v sousedství, tedy realita žalobci známá a náčrt změny výšky parapetu spolu s pohledovými úhly odpovídající projektové dokumentaci založené ve správním spise (výsledná realizace vikýřů) – všechny tyto skutečnosti byly žalobci známy již v době, kdy se seznamoval s obsahem správního spisu postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu.
26. Ve vztahu ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný stručně konstatoval, že je velmi obecný a není zřejmé jak konkrétně a čím mělo dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

27. Osoba na řízení č. 1, která původně vystupovala v postavení žalobkyně, se k podané žalobě nikterak zvlášť písemně nevyjádřila.
28. Svým podáním doručeným krajskému soudu dne 25. 8. 2023 se k podané žalobě vyjádřili Stavebníci v postavení osob zúčastněných na řízení č. 2 a 3. Uvedli, že rovněž považují podanou žalobu za nedůvodnou a navrhují její zamítnutí. Dále se připojili k vyjádření žalovaného k žalobě.
29. Stavebníci ve vztahu k prvnímu žalobnímu bodu popsali místo, okolí a zástavbu kolem jejich nemovitosti s tím, že na základě této konkrétní argumentace dovozovali, že jejich Stavba, respektive její změna nemůže zasáhnout (ani stran oněch vikýřů a jejich osazení) do soukromí žalobce mírou nepřiměřenou místním poměrům. Ve vztahu k druhému žalobnímu bodu upřesnili, že žalobce nedodal znalecký posudek na snížení hodnoty nemovitosti, ale vyjádření osoby jednající za společnost Real Future, s. r. o. Ve vztahu ke třetímu žalobnímu bodu ve shodě se žalovaným zdůraznili, že jejich podání ze dne 11. 10. 2022 bylo reakcí na námitky žalobce ze dne 8. 8. 2022 a nepřinášelo do řízení žádné skutkové novoty. Přiložili k němu fotografie místa a výpočet pohledového úhlu – opět nejde o znalecký posudek. Vzhledem k tomu, že šlo pouze o reakci na námitky žalobce, nebylo v tomto dokumentu uvedeno nic, co by již nebylo obsahem spisu či v řízení dříve nezaznělo.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

30. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili výslovně. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body.
31. **Pokud jde o první žalobní bod**, v tomto se žalobce dovolával nezákonnosti rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů, neboť tyto se dle jeho názoru nedostatečně vypořádaly s občanskoprávní námitkou vznesenou žalobcem v průběhu řízení o dodatečném povolení Stavby, respektive změny Stavby a v odvolacích námitkách. Žalobce nejprve popsal, v čem spatřuje ztrátu soukromí v důsledku dodatečného povolení Předmětné stavby a následně uvedl, že jeho tvrzení stavební úřady vůbec nezohlednily. De facto tak namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v tomto směru.
32. Žalovaný však tvrdí, že žalobcem vznesené občanskoprávní námitky byly vypořádány jak z hlediska veřejného práva – tedy s ohledem na požadavky stanovené stavebním zákonem a jeho prováděcími právními předpisy, tak stran požadavků plynoucích z § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“).
33. Pokud jde nejprve obecně o onu nepřezkoumatelnost, podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě kterých správní orgán dospěl k závěru, který je v rozhodnutí vysloven. Pod nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se podřazuje nedostatek důvodů skutkových. Jedná se zpravidla o případy, kdy je rozhodnutí opřeno o důvody a skutečnosti v řízení nezjištěné nebo nedostatečně zjištěné nebo zjištěné v rozporu se zákonem. Lze rovněž konstatovat, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze vůbec rozhodnutí meritorně přezkoumat. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
34. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo takovými vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný s odkazem na obsah správního spisu vylíčil konkrétní skutkové okolnosti dané věci, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení (ne)důvodnosti všech odvolacích námitek, a vyslovil závěry, ke kterým na základě svých úvah dospěl (obdobný závěr platí pro Rozhodnutí správního orgánu I. stupně).
35. Pokud jde o ono vypořádání občanskoprávních námitek, obecně platí, že i těmito námitkami účastníků (zpravidla sousedů) se musí stavební úřad zabývat a posoudit je podle veřejnoprávních předpisů (výjimkou jsou námitky týkající se existence nebo rozsahu vlastnických práv a věcných práv). K výše uvedenému srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 9. 11. 2011, č. j. Konf 63/2011 – 5.
36. Pokud jde o komplexní náhled na věc, platí, že občanskoprávní námitky je možné vypořádat tak, že tyto stavební úřad zamítne jako opožděné (k tomu srov. např. § 89, § 112 nebo § 114 a další stavebního zákona), nebo ohledně těch, které se týkají existence či

rozsahu vlastnických či jiných věcných práv, stavební úřad účastníka vyzve, aby se obrátil na civilní soud a své řízení přeruší, anebo je věcně projedná a vypořádá.

37. V posledním, výše nastíněném případě se potom nabízí otázka, v jakém rozsahu a podle jakých předpisů tyto námitky vypořádat. V judikatuře správních soudů, zejména pak Nejvyššího správního soudu, převažuje názor, že tyto soukromoprávní námitky stavební úřad vypořádá, avšak učiní tak s ohledem na dikci § 20 - § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a s tím související judikaturu ohledně tzv. pohody bydlení (nově byl tento termín nahrazen termínem „kvalita prostředí“). Objevují se však i názory, že tyto námitky mají být vypořádány rovněž ve smyslu § 1013 o. z. (pokud jsou v námitkách tvrzeny budoucí imise související se záměrem) – k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 – 36, a ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 – 37.
38. Krajský soud se na tomto místě nechce vyjadřovat k tomu, který z výše uvedených postupů je správnější (nadto za situace, kdy se v judikatuře objevují obě názorové varianty), je však nutné podotknout, že judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, že je povinností stavebních úřadů zabývat se soukromoprávními námitkami i z pohledu § 1013 o. z. Krajský soud se tak k prvnímu žalobnímu bodu bude dále zabývat otázkou, zda takovému vypořádání, tedy vypořádání občanskoprávních námitek žalobce – týkajících se tzv. budoucích imisí souvisejících se záměrem – bylo dáno zadost ve smyslu § 1013 o. z.
39. Klíčové námitky žalobce motivující jejich odpor proti dodatečnému povolení záměru Stavebníků (žalobní bod č. 1 a de facto i žalobní bod č. 2) představují negativní vlivy spojené s realizací záměru.
40. Žalobce uvedl, že původně nepovolenými změnami došlo k velkému, v řádu desítek centimetrů, navýšení 1. NP a následnému umístění oken ve tvaru vikýřů. Dům Stavebníků je podlouhlý, kdy delší strana sousedí s domem žalobce. V celé délce nástavby byly postaveny velké vikýře s výhledem na jeho dům, do domu a přilehlý pozemek. Žalobci a jeho rodině tak bylo odebráno takřka veškeré soukromí, které budoval po celou dobu vlastnictví svého domu. V důsledku změn na Stavbě, které byly dodatečně povolovány, došlo k narušení pohody bydlení a vzniku imise pohledem. Došlo tak k narušení soukromí žalobce – to vše v důsledku změny výšky podlahy v druhém patře s následnou změnou tvaru vikýřů. Toto narušení soukromí převyšuje míru přiměřenou poměrům v dosavadní venkovské zástavbě. Žalobce tak pociťuje toto narušení ve srovnávání s původním stavem jako obtěžování, přičemž nemá prakticky úniku. Obdobná tvrzení žalobce uplatňoval i v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně i v odvolání.
41. Výše uvedená žalobní námitka tak směřuje – jak již bylo uvedeno – do problematiky tzv. imisí. Jejich regulací se zabývá zejména občanské právo, konkrétně již několikrát výše zmiňovaný § 1013 o. z. upravující tzv. sousedská práva. Jak již bylo uvedeno, jde tedy o námitky převážně soukromoprávní povahy, nicméně stavební zákon ukládá stavebnímu úřadu, aby se i s tímto typem výhrad proti stavebnímu záměru vypořádal (v podrobnostech srov. SPÁČIL, J. Projednávání námitek účastníků územního nebo stavebního řízení, týkajících se budoucích imisí, podle nového stavebního zákona. Právní rozhledy 9/2010, s. 305; ČERNÍN, K. Účinná soudní obrana proti vzniku stavby. Bulletin advokacie 5/2017, s. 36).

42. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 -37, potom plyne, že správný postup by měl být takový, že stavební úřad nejprve občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, posoudí z hlediska veřejného práva, tj. „na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem“ (§ 89 odst. 6 věta první a § 114 odst. 3 věta první stavebního zákona). Pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek, aby mohl rozhodnout ve věci samé (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona, v posuzovaném případě § 94n odst. 3 a 4 stavebního zákona). Stavební zákon neuvádí, podle jakých dalších kritérií si má stavební úřad svůj úsudek učinit, nicméně je nasnadě a vyplývá to i z výše uváděné odborné literatury, že stavební úřad musí zahrnout do své úvahy i soukromoprávní hlediska. V první řadě se nabízí aplikovat analogicky výše citovaný § 1013 o. z., byť ten striktně vzato dopadá jen na imise již existující (tj. reálně působící), nikoliv na emise budoucí (tj. jen předpokládané). Úkolem stavebního úřadu tudíž je, jakkoliv se jedná o orgán státní správy, a nikoliv obecný soud, aby na základě námitky uplatněné v řízení o umístění či povolení stavby posoudil, zda stavebník nehodlá přivádět imise přímo na pozemek jiného vlastníka (tzv. přímé imise), což § 1013 odst. 1 o. z. výslovně zapovídá. Zejména pak musí zvážit, zda nehrozí, že imise budou na pozemek jiného vlastníka vnikat samovolně (tzv. nepřímé imise) v míře nepřiměřené místním poměrům, přičemž budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Stavbu, která by měla takto intenzivní negativní účinky na okolí, by stavební úřad do území neměl vpustit nebo by měl ke snížení těchto dopadů stanovit omezující podmínky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, č. 850/2006 Sb. NSS.).
43. Žalovaný se této námitce věnoval na straně 8, kde shrnul obsah Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a sám dále na stranách č. 9 – 11 svého rozhodnutí. Odkázal rovněž na obsah Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde je problematika imisí ve smyslu § 1013 o. z. explicitně vypořádána na stranách č. 8 – 11. Kritéria pro úsudek stavebního úřadu o občanskoprávní (soukromoprávní) námitce v praxi do značné míry splývají s posuzováním zachování kvality prostředí (dříve „pohody bydlení“) podle § 20 a § 25 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 1/2007 - 104 ze dne 25. 7. 2007 nebo č. j. 8 As 27/2012 - 113 ze dne 1. 11. 2012, č. 2776/2013 Sb. NSS). Povinnost zachovat kvalitu prostředí je sice veřejnoprávní požadavek zahrnující celé okolí stavby a projevující se zejména v odstupech od okolních staveb, jejichž dodržení musí stavební úřad hodnotit z moci úřední (tedy i bez námitky účastníka řízení), zatímco možný negativní vliv stavebního záměru na způsob užívání konkrétní sousední nemovitosti zkoumá stavební úřad pouze na základě občanskoprávní námitky dotčeného vlastníka, nicméně i tak je zjevné, že veřejnoprávní a soukromoprávní hlediska při posuzování budoucích stavebních záměrů se do jisté míry překrývají. Nelze tedy požadovat po stavebních úřadech, aby je striktně odlišovaly. Podstatné je, zda se s nimi k námitce účastníka věcně vypořádají, což se v daném případě stalo (k tomu opakovaně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 -37).
44. Z hlediska veřejnoprávního poukázal správní orgán I. stupně a stejně tak i žalovaný, že záměr je v souladu s § 10 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na

stavby. Stejně tak je v souladu s § 23, § 24 a § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Stavební úřady se zabývaly projektovou dokumentací, souladem Stavby se zákonem, výše uváděnými ustanoveními podzákonných právních předpisů a stanovisky dotčených orgánů. Žalobce ostatně ani nesoulad záměru s veřejnoprávní regulací nenamítá.

45. Z hlediska soukromoprávního žalovaný odkázal na závěry správního orgánu I. stupně, se kterými se ztotožnil. K tomu krajský soud připomíná, že rozhodnutí (a s ním související postup) správních orgánů obou stupňů tvoří při soudním přezkumu jeden celek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25).
46. Stavební úřady popsaly danou lokalitu stran jejího architektonického rázu, charakteru zástavby a reálné zastavěnosti. Uvedly, že v předmětném území je nadto běžné umísťování jednotlivých staveb až na společných hranicích jednotlivých pozemků, k čemuž lze konstatovat, že pohledy mezi sousedy na pozemky jsou obvyklé a spojené s tímto typem zástavby. Potencionální možnost narušení soukromí žalobce pohledem z okna Stavebníků není větší, než narušení soukromí pohledem z bezprostřední blízkosti z pozemku Stavebníků či z rodinného domu situovaného o několik metrů dále od hranice pozemku. Žalobce předpokládá, že Stavebníci či jiní uživatelé upravovaného rodinného domu budou z vikýřů, jejichž parapet je oproti původně povolenému řešení osazen o 0,5 m výše, nad obvyklou míru pozorovat z oken své okolí. Pro tento předpoklad však žalobce neuvádí žádné důvody. Stavebníci či jiní uživatelé rodinného domu budou svému okolí věnovat běžnou míru pozornosti, stejně jako kteříkoli jiní sousední vlastníci. Za imisi není možné považovat samotnou možnost nahlížení do oken v sousední budově nebo na sousední pozemek.
47. Krajský soud nemá těmto úvahám co vytknout. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud (viz jeho rozsudek ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 – 37), součástí každého urbanizovaného prostředí jsou určité typické rušivé vlivy, které tím či oním způsobem znesnadňují žití v něm, a zároveň spoluvytvářejí ony „místní poměry“, o nichž hovoří § 1013 o. z. Jiné činnosti proto budou přípustné v lázeňské či rekreační lokalitě a jiné v běžně zatížené městské či venkovské zástavbě, byť by třeba šlo v obou případech o zástavbu obytnou (obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2015 sp. zn. 22 Cdo 3940/2014). Stavební záměr lze hodnotit jako nepřiměřený místním poměrům tehdy, jestliže se jeho očekávané negativní vlivy na okolí mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou, nebo druhově. Zatímco pro městské prostředí jsou typické imise z automobilové dopravy a v průmyslových čtvrtích k nim přibývají exhalace z tovární výroby, venkovské prostředí je charakteristické imisemi ze zemědělské produkce. Se záměrem Stavebníků nejsou druhově ani svou intenzitou spojeny negativní vlivy, které by nad míru přiměřenou místním poměrům zasahovaly do práv žalobců, jak plyne zejména z rozhodnutí žalovaného.
48. Nadto považuje krajský soud za nutné zdůraznit, že imisi pohledem se správní i civilní soudy již dříve zabývaly. Již Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 12. 12. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1629/99, vyslovil názor, že „aby bylo možno obtěžování pohledem považovat za imisi, muselo by jít o mimořádnou situaci, při které by bylo soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti; zpravidla by šlo o případy, kdy vlastnické právo by bylo zneužíváno k nahlížení do sousední nemovitosti za účelem narušování soukromí sousedů anebo by došlo ke stavební změně, umožňující nahlížení do dosud uzavřených prostor, přičemž tuto změnu by neodůvodňovaly oprávněné zájmy toho,

kdo změnu provedl. Při posuzování věci je třeba přihlížet k oprávněným zájmům všech účastníků řízení. Je též třeba vycházet ze skutečnosti, že obecně nelze ukládat těm, kdo mají faktickou možnost nahlížet do cizích oken, aby provedli taková opatření, kterými by tuto možnost vyloučili; to by znamenalo, že vlastníci nemovitostí by byli nuceni je ohradit takovým způsobem, že by z nich nebyl možný výhled na cizí nemovitosti, resp. by byli nuceni zřizovat okna situovaná jen tak, že by z nich nebylo vidět sousední nemovitosti. Stejně by bylo třeba ohradit veřejná prostranství, ze kterých je vidět např. do oken bytů. Proto je – v souladu s dlouhodobě respektovanými zvyklostmi – na tom, kdo se cítí být obtěžován pohledem, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila.“ Na tento rozsudek Nejvyššího soudu je judikaturou Nejvyššího správního soudu ve vztahu k problematice imisí pohledem setrvale odkazováno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 As 168/2016-28, nebo ze dne 31. 5. 2017, č. j. 4 As 62/2017-37).

49. V rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 As 168/2016-28, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „pohled oknem na sousední nemovitost lze považovat za imisi (ve smyslu § 1013 odst. 1 občanského zákoníku) jen v mimořádných případech; zásadně je na těch, kteří si připadají možným pohledem obtěžováni, aby pomocí různých technických řešení zabránili ostatním hledět na svůj pozemek nebo do své nemovitosti. Běžné užívání oken u obytných prostor obvykle za imisi nelze považovat.“
50. Dále v rozsudku ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[...] v daném případě nebylo možné žadateli o vydání rozhodnutí o umístění stavby nevyhovět jenom proto, že z oken stavby bude vidět na sousední nemovitosti. Pokud se totiž nejedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům, je přednostně na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. [...] Stěžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí. Skutečnost, že na sousedním pozemku doposud nestála stavba, jejíž povaha umožní, aby někteří její uživatelé viděli na pozemek stěžovatelů či do oken jejich domu, nezakládá stěžovatelům právo na to, aby tento stav přetrvával i do budoucna. Stěžovatelé vůči sousednímu pozemku "nevydrželi" žádné právo na to, aby se výstavba na něm omezila více, než jaká omezení standardně vyžadují obecné poměry v území, jež jsou vyjádřeny v územním plánu.“
51. I s ohledem na výše uváděnou judikaturu je zřejmé, že žalobcem namítaná ztráta soukromí související s jím tvrzenou potencialitou imisí pohledem ze strany sousedů nedosahuje a ani nemůže dosáhnout mimořádné situace, leč jde o standardní situaci možnosti pohledu sousedů na sebe ze svých sousedících nemovitostí. Uvedený a výše vypořádaný žalobní bod je tak v celém rozsahu nedůvodný.
52. Pokud jde o **druhý žalobní bod**, v tomto žalobce namítal, že stavební úřady obou stupňů se adekvátně nevypořádaly s jeho námitkou, že v důsledku dodatečného povolení Předmětné stavby dojde ke snížení hodnoty nemovitosti žalobce a jeho rodiny.
53. Žalobce dále uváděl, že si v této souvislosti nechal vypracovat i znalecký posudek s tím, že v tomto dokumentu o stanovení obvyklé ceny nemovitosti je uvedeno, že došlo ke ztrátě soukromí a následně tedy i ke snížení odhadované ceny nemovitosti. Tento dokument žalobce přiložil k námitkám v řízení o dodatečném povolení stavby, stejně tak i fotografie domu, oken a pozemku nebo pohledových změn, které nastaly.
54. K výše uvedenému krajský soud spíše pro upřesnění uvádí, že onen dokument nemá charakter znaleckého posudku, nýbrž jde o odborné vyjádření (tedy listinný důkaz)

vytvořený osobou jednající za společnost Real Future, s. r. o. (k tomu srov. str. 61 – 62 správního spisu). V uvedeném se nadto uvádí, že: „... díky tomu (stavebním úpravám na nemovitosti Stavebníků, pozn. krajského soudu) je možné, že v budoucnu prodejní cena nemovitosti bude muset být nižší, než by byla bez zásahu sousedních majitelů do stavební konstrukce.“ Jde o hypotetické a ničím dále nepodpřené tvrzení.

55. K uvedenému žalobnímu bodu krajský soud konstatuje, že otázka hodnoty majetku není předmětem posuzování v řízení o dodatečném povolení stavby či její změny. Stavební zákon ani jeho prováděcí předpisy stavebnímu úřadu nedávají pravomoc posuzovat hodnotu nemovitosti a její případnou změnu. Stavebnímu úřadu nepřísluší posuzovat ceny nemovitostí, nejde o problematiku, která by jakkoli ovlivňovala či mohla ovlivnit výsledek územního řízení, stavebního řízení či řízení o dodatečném povolení stavby.
56. I přesto se krajský soud krátce k této problematice vyjádří. Výše citované odborné vyjádření pouze poměrně stroze a bez jakýchkoli podkladů konstatuje hypotetickou možnost snížení ceny nemovitosti ve vlastnictví žalobce. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 1 As 63/2016 – 45, plyne, že určité snížení hodnoty sousedních nemovitostí a změna výhledu z nich jsou přirozené a nevyhnutelné následky většiny nových staveb. Projednávaný případ představuje klasickou situaci střetu dvou vlastnických práv – vlastnického práva stěžovatele, který si chce užívat nerušený výkon svého práva k pozemku, mj. i práva na soukromí, a vlastnického práva souseda – stavebníka, který chce také realizovat své vlastnické právo k pozemku tím, že si na něm něco postaví. Tato práva, pokud by byla vykonávána absolutně, se vzájemně vylučují. Proto není možné k věci přistupovat tak, že obě tato práva zůstanou absolutně nedotčena, tzn. v případě stěžovatele tak, že se výhled a jiné vlastnosti jeho nemovitosti, nezmění. Změní, a právo tomu není schopné zabránit. Právo může pouze zajistit, aby k těmto změnám došlo v přiměřené míře – k této problematice se nadto již krajský soud obšírně vyjádřil výše v případě vyřádkování žalobního bodu č. 1.
57. Krajskému soudu tak nezbývá než konstatovat, že ani tento žalobní bod není žalobním bodem důvodným a nadto svým obsahem v zásadě přesahuje předmět tohoto řízení (a řízení před správními orgány).
58. V případě **třetího žalobního bodu** žalobce namítal procesní pochybení správního orgánu I. stupně, a to při postupu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
59. Pokud jde o skutkový vývoj plynoucí z obsahu správního spisu stran poslední uváděné námitky, krajský soud uvádí, že dne 10. 8. 2022 byly správnímu orgánu I. stupně doručeny námitky žalobce a osoby zúčastněné na řízení č. 1 (k tomu srov. č. l. 112 – 111 správního spisu). V těchto žalobce namítal mj. porušení stavebního zákona a vyhlášky č. 501/2006 Sb. v souvislosti s výstavbou vikýřů. Součástí tohoto podání je řada fotografií z daného místa, tedy fotografií Předmětné stavby Stavebníků (k tomu srov. č. l. 110 – 110 – 89 správního spisu) – část fotografií byla žalobcem přiložena i k žalobě (krajský soud nepovažoval za nutné tyto provádět k důkazu, neboť jsou obsahem správního spisu). Dne 20. 9. 2022 vydal správní orgán I. stupně sdělení (výzvu) k seznámení se s podklady rozhodnutí (č. l. 131 správního spisu), která byla žalobci doručena dne 26. 9. 2022, žalobce byl na to dne 21. 9. 2022 nahlížet do správního spisu (k tomu srov. č. l. 133 správního spisu). Následně je dne 11. 10. 2022 ještě správnímu orgánu I. stupně doručeno podání Stavebníků z téhož dne označené jako „vyjádření žadatelů k námitkám účastníků řízení ze dne 8. 8. 2022“, jeho přílohou jsou fotografie z ulice směrem na záměr

Stavebníků a nákres změny výšky parapetu v 2. NP pořízený autorizovaným technikem pro pozemní stavby (č. l. 145 – 144, 139 – 138, 135 správního spisu). Po posledním uvedeném podání následuje Rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydané dne 21. 10. 2022.

60. Je pravdou, že po dodání vyjádření Stavebníků k námitkám žalobce ze dne 8. 8. 2022 již nenásledoval postup ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, jak žalobce ostatně namítá v předmětném žalobním bodě. Zároveň však žalobce dosud netvrdil, jakým způsobem zasáhlo výše uvedené do jeho veřejných subjektivních práv a jakým způsobem by jinak reagoval či co dalšího by doložil, pokud by o existenci podání Stavebníků ze dne 11. 10. 2022 věděl. Ono podání nadto neobsahuje nic, co by již žalobce nemohl znát z obsahu spisu – jde o reakci na jeho tvrzení ze dne 8. 8. 2022, fotografie záměru a nemovitosti žalobce z ulice a náčrt změny výšky parapetů – jak je již zavedeno v projektové dokumentaci.
61. Žalobce dosud netvrdil a ani nyní netvrdí, jak se vzniklé procesní pochybení dotklo jeho veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s. – k tomu ostatně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 – 31.
62. Zároveň považuje krajský soud za vhodné zmínit, že nemá pravdu ani žalovaný, který ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že jelikož předmětnou námitku žalobce nevznnesl v odvolání, ale až v řízení před soudem, měla by se na ni vztahovat koncentrace odvolacího správního řízení. Krajský soud v této souvislosti uvádí, že nejde o námitku směřující do tzv. věcné správnosti, nýbrž do (ne)zákonnosti Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a takovou případnou nezákonností se musí žalovaný, jakožto správní orgán II. stupně, zabývat bez dalšího z úřední povinnosti – k tomu srov. § 89 odst. 2 správního řádu). Stejně tak nejde o námitku, která by nemohla být vznesena až v řízení před soudem.
63. Nelze ale odhlížet od toho, že žalobce v daném případě konkrétně netvrdí, jak bylo v důsledku výše uvedeného zasaženo do jeho práv a jak by jinak postupoval v případě, že by se s vyjádřením Stavebníků ze dne 11. 10. 2022 seznámil před vydáním Rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Uvedené měl žalobce ostatně tvrdit nejpozději v podané žalobě. S ohledem na vše výše uvedené tak krajský soud dospěl k závěru, že třetí žalobní námitka je rovněž žalobní námitkou nedůvodnou.
64. V případě **čtvrtého žalobního bodu** žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů dostatečně nevypořádaly jeho námitky a v řízení o dodatečném povolení Předmětné stavby nebyly dodrženy zásady správního řádu.
65. V daném případě žalobce však již dál nikterak nekonkretizoval, které jeho námitky nebyly dostatečně vypořádány. Uvedené pouze obecně konstatoval, stejně tak velmi obecně a spíše telegraficky vypočetl základní zásady činnosti správních orgánů, které jsou sumarizovány v dikci § 2 - § 8 správního řádu a které neměly být dle jeho názoru dodrženy.
66. V případě uvedeného žalobního bodu chybí konkrétní žalobní tvrzení a konkrétní vymezení toho, čím mělo být zasaženo nebo čím byl žalobce dotčen na svých veřejných subjektivních právech ve smyslu § 2 s. ř. s. Jde tak o velmi obecný a nic nekonkretizující žalobní bod (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Krajskému soudu proto nezbyvá než konstatovat,

že neshledal – s ohledem na obsah správního spisu a jednotlivá podání žalobce – že by některá z jím vznášených námitek – ať už jde o námitky vznášené v průběhu správního řízení či námitky odvolací – byla nevypořádána stavebními úřady obou stupňů. Stejně tak krajský soud neshledal, že by došlo v průběhu řízení o dodatečném povolení Předmětné stavby k porušení některé se základních zásad činnosti správních orgánů, a to způsobem, který by zasahoval či se dotýkal veřejných subjektivních práv žalobce. I tato poslední, žalobní námitka tak není důvodná.

67. V neposlední řadě považuje krajský soud za důležité zmínit, že dne 2. 8. 2023 od žalobce obdržel podání označené jako „Doplnění žaloby“.
68. Tvzení tam uvedená však neformulují další žalobní bod, který by bylo nutné v nynějším řízení vypořádávat. Jde o tvzení, která popisují další situaci na místě Předmětné stavby. Žalobce uvedl, že Stavebníci nadále nerespektují projektovou dokumentaci - z žalobcem přiložených listin vyplývá, že realizace druhého komínu při západní štitové stěně, která byla v současné době realizována, byla provedena v rozporu i s dodatečně schválenou projektovou dokumentací. K uvedenému krajský soud uvádí, že pokud je i nadále Stavba realizována v rozporu s projektovou dokumentací, stavebním povolením a rozhodnutím o dodatečném povolení stavby, respektive jejích změn, nezbývá, než se opětovně obrátit na stavební úřad a podat podnět k zahájení řízení ve smyslu § 129 stavebního zákona. Obsah doplnění žaloby přesahuje předmět řízení v souzené věci. Součástí podání označeného jako „Doplnění žaloby“ jsou i přiložené listiny, které ukazují obsah projektové dokumentace a fotografie z daného místa. Krajský soud však těmito listinami neprováděl důkaz – ani to nepovažoval za potřebné – neboť, jak již bylo uvedeno výše, jde obsah podání označeného jako „Doplnění žaloby“ nad rámec předmětu tohoto řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

69. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
70. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.
71. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s., jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. listopadu 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: I. S.